Κι ὁ Γαρμπῶ ὁ Γέρω δάσκαλος ἐπῆγε νὰ πάρῃ ἕνα φῶς

χωριὸ ἕνας νεαρὸς βοηθὸς τοῦ δημοδιδασκάλου, νέος εὔμορφος, μὲ κορμὶ λυγερό. Ὅλαις ἡ κόραις τὸν ἤθελαν καὶ αὐτὸς ἔκανε τὸν ὑπερήφανο, φοβούμενος ἄλλως τε πολὺ τὸν προϊστάμενό του δημοδιδάσκαλο, τὸνγέρω Γαρμπῶ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο συχνὰ στὶς καλαῖς του.

»Ὁ γέρω Γαρμπῶ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ράφτρα τὴν ὡραία Κοραλία, τὴ σημερινὴ Κουτσάβλω, ποὺ πέθανε μέσα στὸ σπίτι σας. Ἐπῆρε τὸ ὄνομα Κουτσάβλω ἔπειτα ἀπὸ τὸ πάθημά της. Ὁ βοηθὸς τοῦ δημοδιδασκάλου ἔδειξε τέλος πὼς πρόσεξε ἰδιαιτέρως τὴν ὡραία αὐτὴ κόρη, ἡ ὁποία ἐκολακεύθη γιατί ἐπροτίμησε αὐτὴ καὶ τὸν ἀγάπησε. Ὁ νεαρὸς βοηθὸς ἐπέτυχε ἀπὸ αὐτὴν μιὰ πρώτη συνέντευξι στὸν ἀχυρῶνα τοῦ σχολείου, ἔπειτα ἀπὸ το ράψιμο τῆς ἡμέρας, ἐνῷ ἐσκοτείνιαζε...

»Ἡ Κοραλία προσποιήθηκε πὼς φεύγει γιὰ νὰ γυρίσῃ δῆθεν στὸ σπίτι της, μά καθὼς ἔβγαινε ἀπ' τὴ κατοικία τοῦ Γαρμπῶ ἀντὶ νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα, ἀνέβηκε καὶ πῆγε κι' ἐκρύφτηκε ἀνάμεσα στ' ἄχυρα γιὰ νὰ περιμείνῃ τὸν ἀγαπημένο της. Αὐτὸς ἔφθασε σὲ λίγο ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ λόγια γλυκὰ ὅταν ἡ πόρτα κάτω ἄνοιξε πάλι καὶ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ δημοδιδασκάλου, ὁ ὁποῖος ρωτοῦσε :

— Τί κάνεις αὐτοῦ ἐπάνω Ἐδμόνδε ;

»Ὁ νεαρὸς βοηθὸς ἐκατάλαβε πὼς θὰ τὸν ἔπιαναν, τὰ ἔχασε καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ ἀπάντησε ἠλιθίως στήν ἐρώτησι τοῦ δασκάλου :

— Ἀνέβηκα γιὰ ν' ἀναπαυθῶ λίγο ἐπάνω στὰ δεμάτια, κύριε Γαρμπῶ.

»Ὁ ἀχυρῶνας αὐτὸς ἦταν πολὺ μεγάλος, ἀπέραντος, κατασκότεινος καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἔσπρωχνε πρὸς τὸ βάθος τὴν ἔντρομη κοπέλα μουρμουρίζοντας :

— Προχώρησε ἀκόμη ! Κρύψου !... Θὰ μὲ κάνῃς νὰ χάσω τὴ θέσι μου κρύψου, σοῦ λέω, χάσου !

»Ὁ δημοδιδάσκαλος ἀκούγοντας ψιθυρίσματα, ξαναφώναξε :

—«Δὲν εἶσαι λοιπὸν μόνος σου αὐτοῦ ;»

— Πῶς ! ὁλομόναχος κύριε Γαρμπῶ !

— Μὰ ὄχι, ἀφοῦ μιλᾶς.

— Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι ὁλομόναχος !

— Τώρα θὰ δοῦμε· εἶπε τότε ὁ γέρος καὶ κλειδώνοντας τὴ πόρτα μὴ τοῦ ξεφύγουν πῆγε νὰ πάρῃ ἕνα φῶς.

»Τότε ὁ νέος, ἄνανδρος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συναντᾷ κανεὶς συχνά, τὰ ἔχασε καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ γενόμενος ἔξαφνα μανιώδης :

— »Μὰ κρύψου, κρύψου νὰ μὴ σὲ δῇ. Θὰ μοῦ καταστρέψῃς τὸ στάδιό μου... Κρύψου λοιπόν !»

»Σὲ λίγο ἄκουσε τὸν δάσκαλο νὰ ξαναγυρίζῃ. Στὴ κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ, ἡ Κοραλία ἀπεφάσισε νὰ θυσιασθῇ πρὸς χάριν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

Ἔτρεξε στὸ παραθυράκι τὸ ὁποῖον ἄνοιγε πρὸς τὸν δρόμο, τὸ ἄνοιξε διὰ μιᾶς, ἔπειτα μὲ φωνὴν σιγανὴ καὶ ἀποφασιστικὴ.

— Θὰ ἔρθῃς νὰ μὲ σηκώσῃς σὰν φύγῃ, εἶπε στὸν ἄνανδρο φίλο της...

»Καὶ πήδησε κάτω !...

Ὁ γέρω Γαρμπῶ δὲν βρῆκε κανένα ἄλλον στὸν ἀχυρῶνα καὶ κατέβηκε πάλι, ἀπορῶν..

»Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ ἄνανδρος αὐτὸς μὲ ἐπεσκέπτετο καὶ μοῦ διηγεῖτο τὸ συμβάν. Ἡ κόρη εἶχε μείνη ἐκεῖ κάτω κοντὰ στὸν τοῖχο καὶ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ σηκωθῇ, γιατὶ εἶχε πέσει ἀπὸ ὕψους δύο ὁρόφων ! Ἔπεφτε ραγδαία βροχὴ καὶ μετέφερα στὴν κατοικία μου τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ τῆς ὁποίας τὸ δεξιὸ σκέλος ἦταν σπασμένο σὲ τρία μέρη,καὶ τῆς ὁποίας τὰ κόκκαλα εἶχαν τρυπήσει τὸ κρέας καὶ ἔβγαιναν ἔξω ! Δὲν παρεπονεῖτο καὶ ἔλεγε μόνον μὲ θαυμαστὴ αὐταπάρνησι :

— Ἐτιμωρήθηκα ! Καλὰ ἐτιμωρήθηκα !

»Ἔφερα καὶ ἄλλους νὰ μὲ βοηθήσουν, καθὼς καὶ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης εἰς τοὺς ὁποίους εἶπα ἕνα ὁλόκληρο παραμῦθι, πὼς δῆθεν ἀφηνίασαν τὰ ἄλογα μιᾶς ἁμάξης, τὴν παρέσυραν καὶ τὴν ἐτσάκισαν ἐμπρὸς στὴ πόρτα μου !...

»Ἔγινα πιστευτὸς καὶ ἡ χωροφυλακὴ ζητοῦσε εἰς μάτην, ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸν ἔνοχο ἀμαξηλάτη.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία της !

»Ἡ γυναῖκα ὑπῆρξε ἀληθὴς ἡρωΐς. Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ μόνος της ἔρως.

»Ἀπέθανε παρθένος. Ἦταν μία μάρτυς, μία μεγάλη ψυχή! Ὁ Θεὸς νὰ τὴν ἀναπαύσῃ.. »

Καὶ ὁ γιατρὸς ἐσιώπησε...

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

Ἀγράμπελη σὲ χάϊδευα μὰ τώρα εἶσαι πλατάνι,
κι' ὡς τὰ ψηλά σου τὰ κλαριὰ τὸ χέρι μου δὲ φτάνει.

Δ. Μάργαρης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΜΩΡΑΪΤΗΣ

Ἕνας Σουλτᾶνος συνομιλῶντας μὲ τὸ Βεζύρη του,τὸν ἠρώτησε ποιὰ φυλὴ ἀπὸ τοὺς ραγιάδες του εἶναι ἐξυπνότερη. Ὁ Βεζύρης τοῦ εἶπε πὼς εἶναι οἱ Μωραῖτες γιατ' εἶναι ἱκανοὶ νὰ γελάσουν τὸν καθένα. Ὁ Σουλτᾶνος δὲν πίστεψε τὸν Βεζύρη καὶ τοῦ εἶπε πὼς, ἂν δὲν τοῦ τὸ ἀποδείξῃ σὲ δυὸ—τρεῖς ἡμέραις θὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι. Φεύγει ὁ Βεζύρης ἀπ' τὸ Σουλτᾶνο, μιὰ καὶ δυὸ πῆγε στὴν ἀγορά, ἀκούει ἕναν ποὺ κουβέντιαζε ρωμέϊκα, τὸν ρωτάει ποῦθε εἶναι. Ὁ Ρωμηὸς τοῦ λέει, εἶμ' ἀπὸ τὴ Τσακωνιά.

— Δὲν ξέρω γώ Τσακωνιὰ καὶ ξε-Τσακωνιά, ἀπ' τὴ Ρούμελη εἶσαι ἢ ἀπ' το Μωρηᾶ ;

Τότε ὁ Ρωμηὸς τοῦ λέει.

— Εἶμ' ἀπ' τὸ Μωρηᾶ.

— Τράβα, τοῦ λέει ὁ Βεζύρης, μπροστὰ νὰ πᾶμε στὸ Σουλτᾶνο, κι' ἂν σὲ δυὸ ἡμέραις δὲν τὸν γελάσῃς θὰ σοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι.

Μιὰ καὶ δυὸ Βεζύρης Τσάκωνας πῆγαν στὸν Σουλτᾶνο.

— Νὰ τοῦ λέει ὁ Βεζύρης τοῦ Σουλτάνου, ὁ Μωραῖτης ποῦν' ἄξιος νὰ σὲ γελάσῃ.

Σὰν ἄκουσε ἔτσι ὁ Σουλτᾶνος γυρίζει καὶ λέει τοῦ Τσάκωνα.

—Ἂν εἶσαι ἄξιος καὶ μὲ γελάσῃς σὲ δυὸ ἡμέραις καλῶς, ἄλλως τε θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

Ὁ Τσάκωνας γυρίζει καὶ λέει τοῦ Σουλτάνου.

— Εἶμαι καὶ παρὰ εἶμαι μὰ δὲν ἔχω τὰ σύνεργά μου. Νὰ μοῦ δώσῃς παράδες νὰ τ' ἀγοράσω.

Ὁ Σουλτᾶνος ἔδωκε διαταγὴ στὸ Σεντοὺκ Ἐμίνη του κι' ἔδωκε στὸ Τσάκωνα διακόσια φλωριά.

Πῆρ' ὁ Τσάκωνας τὰ φλωριὰ καὶ πάει καλιά του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐσμιξε ὁ Βεζύρης μὲ τὸν Τσάκωνα στὸ Μπεζεστένι, ὅπου ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ ἀγορὰ τῆς Πόλης, καὶ τόν ρώτησε ἂν γέλασε τὸ Σουλτᾶνο.

—Τὸν γέλασα,λέει ὁ Τσάκωνας χωρὶς ν' ἄχω τὰ σύνεργά μου· ἂν εἶχα τὰ σύνεργά μου θὰ τὸν γελοῦσα δυὸ φοραῖς.

Τρέχ' ὁ Βεζύρης στὸν Σουλτᾶνο καὶ τὸν ρωτάει ἂν τὸν γέλασ' ὁ Μωραῖτης.

— Τοῦδωσα διακόσια φλωριά, λέει ὁ Σουλτᾶνος, ν' ἀγοράσῃ τὰ σύνεργά του κι' ἀκόμα δὲν ἐφάνη.

— Σ' ἐγέλασε, πολυχρονεμένε μου, λέει ὁ Βεζύρης· πῆρε τὰ φλωριὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ Μωρηᾶ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΠΟΛΙΤΑΣ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΚΟΝΗΣ

Νὰ καὶ μιὰ εἴδησις, ἡ ὁποία θὰ ἐνδιαφέρῃ πολὺ τοὺς σκονοπλήκτους Ἀθηναίους :

Ὁ Γάλλος χημικὸς Ντελαὶρ ἀνεκάλυψε ἕνα φάρμακο ἐναντίον τῆς σκόνης τῶν.... δωματίων μόνον δυστυχῶς! Τὸ χλωριοῦχον μαγνήσιον ! Ἂν μὲ διάλυσι πυκνὴ ἐξ αὐτοῦ κατεβρέξουμε τὸ δωμάτιον, θανατώνονται ὅλα τὰ μικρόβια τῆς σκόνης. Τοιουτρόπως ἡ σκόνη τοῦ δωματίου καθίσταται ἀκίνδυνος. Μόνον ὅμως ἀκίνδυνος. Ὄχι καὶ μὴ ἐνοχλητική. Ἂς εὐχαριστηθοῦμεν ὅμως καὶ μὲ αὐτό.Μᾶς μεταδίδει τόσας ἀσθενείας ἡ Ἀθηναϊκὴ σκόνη!...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΙΣ ΑΡΣΑΚΕΑΔΕΣ

Θέλετε νὰ διατηρῆτε τὴ δροσιὰ σας καὶ τὸ χρῶμα σας;

Ἀρχίζετε τὴ μελέτη σας ἐνωρὶς τὸ βράδυ ἀλλὰ νὰ τελειώνετε πάντοτε στὰς ἐννέα. Πρὶν νὰ πᾶτε στὸ κρεβάτι σας νὰ κοιμηθῆτε διασκεδάστε λίγο γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ ρεῦμα τῶν ἰδεῶν καὶ νὰ ἀναπαυθῇ λίγο ὁ κουρασμένος ἐγκέφαλός σας.

Νὰ πεφτετε πρὸ τῶν δέκα. Ὁ ὕπνος πρό τοῦ μεσονυκτίου εἶναι ἡ μόνη ἀνάπαυσις, ἡ ὁποία ὠφελεῖ τὸν ὀργανισμό, δίνει χρῶμα στό πρόσωπο καὶ λάμψι στὰ μάτια.

Ἂν θέλετε μετὰ τὸν νυκτερινὸ ὕπνο νὰ ἐξακολουθήσετε τὴ μελέτη σας πρέπει νὰ σηκώνεσθε στὴς ἕξ τό πρωΐ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ Χ...